

[Miljøministeren.]

ling i folketinget den 7. december 1976 henvist til behandling i folketingets udvalg om fysisk planlægning, men bortfaldt i forbindelse med folketingsvalget den 15. februar 1977. Foreliggende forslag er uændret i forhold til forslaget af 19. november 1976 bortset fra, at miljøministeren foreslås som klagemyndighed i stedet for fredningsstyrelsen i en særlig kategori sager om råstofindvinding på strandbredder.

Som nævnt i den tidligere fremsættelsestale er baggrunden for lovforslaget en undersøgelse foretaget af fredningsstyrelsen i 1975, der har påvist, at vore råstofressourcer er mere begrænsede end tidligere antaget. Det må forventes, at der inden for en årrække vil kunne opstå mangel på flere af vore mest anvendte råstoffer, såfremt der ikke i videre omfang sker en samfundsmæssig styring af råstofindvindingen samt en rigtig anvendelse af råstofferne.

Herudover har gennemførelsen af lovene om lands- og regionplanlægning i 1973 og loven om kommuneplanlægning i 1975 gjort det nødvendigt, at der tilvejebringes et planlægningsgrundlag for råstofindvindingen til brug for den sammenfattende arealplanlægning.

På denne baggrund foreslås som de væsentligste nydannelser i lovforslaget, at råstofindvindingen og råstofforsyningen for fremtiden skal ske efter en planlægning. I forbindelse med planlægningen foreslås det, at råstofressourcerne på land og på havbunden kortlægges. Der foreslås endvidere en hjemmel for miljøministeren til ud fra ressourceøkonomiske hensyn at fastsætte regler om råstoffernes anvendelse ved udførelse af bygge- og anlægsarbejder. Sådanne regler skal fastsættes efter forhandling med boligministeren og ministeren for offentlige arbejder.

Herudover er lovforslaget ensbetydende med en forenkling af lovgivningen om råstofindvinding. Lovforslaget afløser således foruden den eksisterende råstoflov fra 1972 kystfredningsloven fra 1973 og lov om brunkulslejer fra 1958.

Lovforslagets genfremsættelse er udtryk for, at det er regeringens opfattelse, at ressourcesituationen på råstofområdet gør det nødvendigt, at den her foreslåede planlægning af råstofindvindingen og styring af råstofanvendelsen gennemføres snarest muligt. Selv om lovforslagets gennemførelse vil betyde en stigning i statens og amtskommunernes udgifter på dette område, vil disse udgifter være en samfunds-

mæssigt meget beskeden investering, der vil kunne sikre landets og industriens råstofforsyning i en årrække. Jeg skal i den forbindelse understrege, at forslaget, der har været forhandlet bl. a. med de kommunale organisationer, Industrirådet, råstofvindernes og råstofbrugernes organisationer samt landbrugets organisationer, er udformet under hensyntagen til de berørte erhverv. Industrirådet har således kunnet tilslutte sig hovedprincipperne i lovforslaget.

Ved det tidligere folketings 1. behandling af lovforslaget (Folketingstidende 1976-77, 1. samling, sp. 2815-2836) viste de fleste af partierne i salen da også forståelse for, at problemerne omkring udnyttelsen af vore begrænsede råstofressourcer nu må løses.

Med disse bemærkninger skal jeg, idet jeg i øvrigt kan henvise til den tidligere fremsættelsestale (Folketingstidende 1976-77, 1. samling, sp. 1869-1874) samt til lovforslagets bemærkninger, anbefale lovforslaget til folketingets vedtagelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Voigt) (FP):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte *for-slag til lov om ændring af færdselslov*, idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Jeg fremsætter hermed *for-slag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den på De forenede Nationers konference om oprettelse af en international fond for landbrugsudvikling den 13. juni 1976 vedtagne overenskomst om oprettelse af Den internationale Fond for Landbrugsudvikling*.

Den internationale Fond for Landbrugsudvikling er et konkret resultat af FN's verdensfødevarekonference, der fandt sted den 5.-16. november 1974 i Rom. Verdensfødevarekonferencen anbefalede i sin resolution nr. 13, at der blev oprettet en international fond for landbrugsudvikling, som kunne tilvejebringe supplerende finansielle midler til landbruget i udviklingslandene. Som opfølgning heraf indbød FN's generalsekretær alle interesserede lande til forhandlinger om en oprettelsesoverenskomst for fonden. Disse forhandlinger resulterede i et udkast til en overenskomst, der blev vedtaget på en til formålet indkaldt FN-konference den 13. juni 1976.

Fonden vil i henhold til overenskomsten blive etableret som en ny særorganisation i FN-

[Udenrigsministeren.]

systemet med det formål at tilvejebringe supplerende bistandsmidler, der på lempelige vilkår kan stilles til rådighed for udviklingen af landbruget i udviklingslande, der er medlemmer af fonden.

Fondens medlemslande inddeles i tre medlemskategorier: a) udviklede lande, b) de olieproducerende og -eksporterende udviklingslande og c) andre udviklingslande, og disse tre kategorier er sikret ligelig indflydelse i fondens ledende organer. Inden for hver medlemskategori aftaler landene selv fordelingen af de stemmer, som er tildelt kategorien som helhed.

Bidragsmålsætningen for fondens begyndelseskapital blev fastsat til 1 mia \$ i konvertibel valuta, der forventedes tilvejebragt tilnærmelsesvis ligeligt fra kategorien af udviklede lande og kategorien af OPEC-lande. Bidragstilsagnene til fonden fra disse to kategorier udgør i dag henholdsvis 567 mill. \$ og 435,5 mill. \$, og dette må anses for et af de hidtil væsentligste skridt henimod en inddragelse af OPEC-landene i FN-systemets udviklingssamarbejde.

Fra regeringens side har man under sædvanligt bevillingsmæssigt forbehold givet tilsagn om et dansk bidrag til fonden på 7,5 mill. \$ svarende til ca. 45 mill. kr., som forventes betalt over en treårig periode. Det danske bidrag vil blive afholdt inden for rammerne af de årlige bevillinger til udviklingssamarbejde.

Når regeringen til trods for de mange opgaver, der ligger på folketingets bord, har fundet det ønskeligt at fremlægge forslaget for folketinget i indeværende samling, skyldes det, at Danmark deltager i valggruppe sammen med de øvrige nordiske lande, og at en forsinkelse af den danske ratifikation vil kunne betyde, at man fra dansk side ikke kan deltage i fondens første repræsentantskabsmøde. Det kan igen betyde en reduktion af den nordiske valggruppes mulighed for at opnå repræsentation i fondens bestyrelse.

Vedrørende overenskomstens nærmere indhold tillader jeg mig at henvise til det foreliggende forslag og bemærkningerne hertil.

Jeg tillader mig desuden at fremsætte *for-
slag til folketingsbeslutning om Danmarks til-
trædelse af konvention om begrænsning af stats-
løshed af 30. august 1961.*

1. Konventionen om begrænsning af statsløshed, som jeg hermed på ny forelægger folketinget til godkendelse med henblik på dansk

tiltrædelse, blev vedtaget den 30. august 1961 på en af De Forenede Nationer indkaldt konference i New York, som var en genoptagelse af en tidligere i 1959 i Genève afholdt konference.

2. Konventionen er et led i De Forenede Nationers bestræbelser på at forbedre flygtninges og statsløses stilling. Dens formål er, som dens navn angiver, at begrænse tilfælde af statsløshed og i særlig grad at gøre det muligt for børn, som ellers ville blive statsløse, at erhverve statsborgerskab. De vigtigste bestemmelser med henblik herpå er konventionens artikel 1, § 1, som giver regler for, under hvilke betingelser en stat, der har tilsluttet sig konventionen, skal give statsborgerret til personer, der er født på dens territorium, og som ellers ville blive statsløse; endvidere artikel 1, § 4, og artikel 4, som bestemmer, under hvilke betingelser en deltagerstat skal meddele statsborgerret til personer, der ikke er født på dens territorium, men hvis fader eller moder på tidspunktet for personens fødsel var statsborger i førstnævnte stat, såfremt personen ellers ville blive statsløs.

3. Konventionen er trådt i kraft den 13. december 1975 efter at være blevet ratificeret eller tiltrådt af 6 stater, herunder Norge og Sverige.

4. De for en dansk tiltrædelse af konventionen nødvendige lovændringer er blevet gennemført ved lov nr. 399 af 11. december 1968 om ændring af lov nr. 252 af 27. maj 1950 om dansk indfødsret.

5. Efter konventionens artikel 8, § 3, skal de stater, der ønsker at bevare adgangen til at fratage en person statsborgerretten af én eller flere af de grunde, der er nævnt i artikel 8, § 3, og som skal indgå i statens lovgivning på det pågældende tidspunkt, ved undertegnelsen, ratifikationen eller tiltrædelsen *udtrykkeligt* afgive erklæring om, at de ønsker at bevare denne adgang.

Da den danske indfødsretslov ikke indeholder bestemmelser om frakendelse af statsborgerret, og da regeringen heller ikke nærer noget ønske om at opretholde en adgang til eventuelt senere at gennemføre en hjemmel for sådan frakendelse, er det regeringens indstilling, at der fra dansk side ikke skal afgives erklæring efter artikel 8, § 3, i forbindelse med en dansk tiltrædelse af konventionen. Som det fremgår af punkt 5 i bemærkningerne til forslaget til folketingsbeslutning, har heller ikke Norge og Sverige i forbindelse med disse lan-